

Bruselj, 19. maj 2017
(OR. en)

9383/17

DEVGEN 104
ACP 51
RELEX 429
COHAFA 39

IZID POSVETOVANJA

Pošiljatelj:	generalni sekretariat Sveta
Datum:	19. maj 2017
Prejemnik:	delegacije
Št. predh. dok.:	9417/17
Zadeva:	Uresničevanje povezave med humanitarnim delovanjem in razvojem – sklepi Sveta (19. maj 2017)

V prilogi vam pošiljamo sklepe Sveta o o uresničevanju povezave med humanitarnim delovanjem in razvojem, ki jih je sprejel Svet na 2549. seji 19. maja 2017.

**Osnutek sklepov Sveta
o uresničevanju povezave med humanitarnim delovanjem in razvojem**

1. Na svetovni ravni se še naprej soočamo z izjemno hudimi krizami: 20 milijonov ljudi v severovzhodni Nigeriji, Južnem Sudanu, Somaliji in Jemnu ogroža lakota, več kot 65 milijonov ljudi je prisilno razseljenih zaradi konfliktov, nasilja in kršitev človekovih pravic, poleg tistih, ki so morali zapustiti domove zaradi naravnih nesreč, vključno s tistimi, ki so posledica podnebnih sprememb, pri tem pa je 130 milijonov ljudi odvisnih od humanitarne pomoči. Samo s humanitarnim sistemom ne moremo izpolniti tako obsežnih in raznolikih potreb, zlasti ker se v kriznih razmerah razvojni napredek pogosto izniči, kadar te krize postanejo dolgotrajne.
2. Kot je navedeno v novem evropskem soglasju o razvoju, so revščina, konflikti, nestabilnost in prisilna razselitev medsebojno tesno povezani, obravnavati pa jih je treba skladno in celovito kot del povezovanja humanitarnega delovanja in razvoja. Svet se zaveda povezav med trajnostnim razvojem, humanitarnim delovanjem ter preprečevanjem konfliktov in graditvijo miru, pa tudi pomena diplomatskih in političnih rešitev v podporo miru in varnosti v skladu z globalno strategijo EU in agendo za trajnostni razvoj do leta 2030. Poudarja, da je pomembno vlagati v preprečevanje in odpravljanje temeljnih vzrokov ranljivosti, nestabilnosti in konfliktov, hkrati pa uresničevati humanitarne potrebe in krepiti odpornost ter s tem zmanjševati tveganja.

3. Svet opozarja na svoje prejšnje sklepe¹ in izid svetovnega humanitarnega vrha, pri čemer izpostavlja, da je treba okrepiti odpornost z boljšim povezovanjem humanitarne pomoči in razvojnega sodelovanja, da bi lahko predvideli krize in nesreče, tj. naravne nesreče in nesreče, ki jih povzroči človek, ter se pripravili in odzivali nanje. Bistvenega pomena je, da se nadalje okrepijo operativne povezave med dopolnjujočimi se pristopi humanitarne pomoči, razvojnega sodelovanja in preprečevanja konfliktov ter se ob tem v celoti spoštujejo humanitarna načela in mednarodno humanitarno pravo.
4. Za uresničevanje povezave med humanitarnim delovanjem in razvojem so potrebne skupna vizija in kulturne spremembe v organizacijah, ki bodo omogočile nove pristope v politikah in pravnih okvirih, da bi sistematično spodbujali dopolnjevanje, sinergije in sodelovanje med humanitarnimi, razvojnimi in drugimi zadevnimi akterji. Poglavitni cilj je čim prej spodbuditi usklajene načine delovanja, ki so učinkovitejši in uspešnejši pri analizi dejavnikov nestabilnosti, ranljivosti in konfliktov ter lokalnih/nacionalnih zmogljivosti za obvladovanje tveganj in ranljivosti, pa tudi pri razvoju preventivnih ukrepov, in tako izboljšati odzivanje, podpirati čim prejšnjo obnovo in stabilizacijo, upoštevati potrebe, graditi samozadostnost in zmanjševati tveganja. V zvezi s tem bi se bilo treba takoj na začetku in tudi v nadaljevanju usmeriti na doseganje skupnih ciljev, tudi na nacionalni ravni, s sodelovanjem in dopolnjevanjem med različnimi institucijami na podlagi primerjalnih prednosti vsake skupnosti akterjev ter ob hkratnem popolnem spoštovanju humanitarnih načel in izkoriščanju sinergij za doseganje ciljev trajnostnega razvoja.

¹ Sklepi z dne 19. in 20. novembra 2007 o odzivu EU na nestabilne razmere; sklepi z dne 28. maja 2013 o pristopu EU k odpornosti; sklepi z dne 12. maja 2014 o celostnem pristopu EU, sklepi z dne 12. maja 2016 o svetovnem humanitarnem vrhu ter sklepi z dne 12. maja 2016 o pristopu EU k vprašanju prisilnega razseljevanja in razvoja.

5. Razvojno sodelovanje in humanitarno pomoč bi morali zasnovati in izvajati bolj usklajeno, da bi se hitreje in učinkoviteje odzivali na dinamiko nestabilnosti, revščine in ranljivosti. Razvojni akterji bi morali imeti možnost, da ostanejo prisotni med krizami ter od zgodnjih faz na predvidljiv način podpirajo odpornost in prehod k razvoju, pri čemer svoje odzivanje usmerijo tako, da zajame dejavnosti za krepitev odpornosti. Temeljne vzroke za nestabilnost in ranljivost ter konflikte je treba obravnavati v skladu s petimi cilji graditve miru in države², tudi s spodbujanjem človekovih pravic in vključujočega upravljanja, odpravljanjem strukturnih neenakosti in zmanjševanjem s tem povezanih tveganj. Degradacija okolja in podnebne spremembe še povečujejo tveganje za konflikte in ranljivost. Zato je treba vzpostaviti lokalne zmogljivosti za zmanjševanje tveganja in pripravljenost ter okrepiti sredstva za preživljanje, da bi postopno odpravili odvisnost od humanitarne pomoči s spodbujanjem samozadostnosti, da bi ranljive skupnosti lahko prestale prihodnje naravne nesreče in nesreče, ki jih povzroča človek, tudi v času okrevanja po krizi.
6. Svet poudarja pomen sistematičnega vključevanja vidika enakosti spolov v vse razsežnosti povezave med humanitarnim delovanjem in razvojem. Zlasti bi bilo treba v celoti priznati vlogo žensk kot dejavnikov sprememb, tudi na področju humanitarnega delovanja, razvojne pomoči, graditve miru in varnosti, mediacije, sprave in obnove, preprečevanja konfliktov in kriz, pa tudi njihovo večjo ranljivost v kriznih razmerah. Prav tako bi bilo treba v celotnem ciklu odzivanja dodatno upoštevati raznolike potrebe oseb v ranljivem položaju, vključno z invalidi, žrtvami nasilja na podlagi spola, razseljenimi osebami, starejšimi in otroki.
7. Svet izpostavlja pomen pravočasne izmenjave informacij med humanitarnimi in razvojnimi akterji ter sistematičnih skupnih analiz okoliščin, v katerih se ugotavljajo tveganja ter ocenjujejo vzroki nestabilnosti, zmogljivosti za reševanje težav in odpornost na različnih ravneh. Kadar je to mogoče, bi morali s skupnimi analizami okoliščin podpirati načrtovanje odzivanja glede na potrebe držav in omogočiti prožno financiranje. Izvajati bi jih bilo treba v zgodnji fazi in v rednih presledkih, tudi na podlagi informacij iz sistemov zgodnjega opozarjanja, ki bi lahko sprožili zgodnje ukrepanje.

² <https://www.newdeal4peace.org/peacebuilding-and-statebuilding-goals/>.

8. Svet pozdravlja različne pobude, ki se izvajajo za krepitev dopolnjevanja in sodelovanja med humanitarnimi in razvojnimi akterji, tudi v okviru pristopa EU k prisilnemu razseljevanju in razvoju. Komisijo in države članice spodbuja, naj nadalje uresničujejo to povezavo in ta pristop dodatno razvijajo v več pilotnih državah, ki jih bo v posvetovanju z državami članicami predlagala Komisija, z namenom sistematizacije sodelovanja, boljše uporabe najboljših praks in pridobivanja dokazov. V ta namen bi bilo treba humanitarne in razvojne akterje spodbujati, naj določijo skupne rezultate v skladu s skupnim ciljem krepitev odpornosti, sodelovanja, sredstev za preživetje in lokalnih zmogljivosti, zlasti med najbolj ranljivimi osebami.
9. Svet prav tako poudarja, da je treba izboljšati usklajevanje pri izvajanju skupnih analiz in načrtovanja na notranji ravni znotraj institucij EU ter med EU in njenimi državami članicami, pa tudi na zunanji ravni z drugimi akterji, vključno z novimi donatorji, oddelki in agencijami ZN ter regionalnimi in multilateralnimi razvojnimi bankami, da bi opredelili potrebe in združili dodatne zmogljivosti, strokovno znanje in vire. Ključnega pomena so inovativna partnerstva z zasebnim sektorjem, ki bi jih bilo treba dejavno uresničevati, kadar je to primerno.
10. Svet spodbuja humanitarne in razvojne akterje, naj bolj uporabljajo večletno načrtovanje in cikle načrtovanja programov, skupne analize tveganja in ranljivosti, skupno načrtovanje ter po potrebi usklajene sistematične pristope, ki temeljijo na boljšem razumevanju socialno-ekonomskih, političnih in varnostnih razmer v državi izvajanja ter polnem spoštovanju humanitarnih načel. To zahteva prožne in dobro usklajene finančne instrumente in načine financiranja, ki omogočajo hitro odzivanje in prilagajanje v okviru nujnih in obnovitvenih dejavnosti, zlasti v nestabilnih razmerah, pa tudi preprečevanje. Prav tako je treba povečati uporabo večletnega financiranja, kadar je to ustrezno, da bi se lahko bolje odzivali v dolgotrajnih krizah. Ocena nedavnih izkušenj s skrbniškimi skladi EU bi lahko v zvezi s tem zagotovila koristne informacije.

11. Pri izvajanju razvojnih ukrepov v nestabilnih in konfliktnih razmerah bi bilo treba uporabiti pristop, s katerim se ne povzroča nobena škoda, in pristop, ki omogoča boljše prilagajanje razmeram in prožnost pri načrtovanju, ob priznavanju visokega tveganja neuspeha in potrebe po hitrem prilagajanju spreminjajočim se razmeram. V programih in operativnih ureditvah bi bilo treba predvideti sredstva za nepredvidene izdatke z namenom obvladovanja spreminjajočih se tveganj. Pomembno je, da EU in njene države članice ter drugi deležniki v celotnem programskem obdobju še naprej kritično ocenjujejo svoj napredek glede na dolgoročne vplive na dinamiko miru in konfliktov.
12. Svet poudarja, da je pomembno okrepiti nacionalno in lokalno demokratično odgovornost in zmogljivosti vlad za vodenje in upravljanje ter oblikovati tveganjem prilagojene sisteme, vključno s sistemi socialne zaščite, da bi izboljšali preglednost in odgovornost, in zmogljivostjo vlad za zmanjšanje nasilja, oblikovanje vključujočih družb ter boljše zagotavljanje storitev, socialno pravičnost in gospodarske priložnosti za ljudi in skupnosti, ki so jih prizadele krize. V celoti bi bilo treba priznati ključno vlogo civilne družbe, vključno z lokalnimi organizacijami civilne družbe, pri krepitvi dialoga in sprave ter spodbujanju družbene obnove in kohezije. Treba bi bilo izboljšati dialog na lokalni ravni, mediacijo in ustrezne mehanizme upravljanja, da bi olajšali vključevanje, sodelovanje in povratne informacije skupnosti. Za zmanjšanje nestabilnosti in ranljivosti ter okrepitev odpornosti sta pomembna tudi razvoj vključujočih lokalnih in nacionalnih strategij za zmanjšanje tveganja nesreč, vključno z zavarovalnimi mehanizmi za tveganje nesreč, ki omogočajo lokalno odgovornost za odzivanje in povečujejo predvidljivost financiranja, ter razvoj pristopa k upravljanju tveganj nesreč, ki vključuje celotno družbo in vse nevarnosti.
13. Svet poudarja, da je treba še naprej graditi na znanju in izkušnjah, pridobljenih na tem področju, pri čemer Komisijo poziva, naj preuči načine za izmenjavo najboljših praks in informacij, tudi prek platforme Capacity4dev, da bi razvili učinkovita in praktična orodja ter trajnostne rešitve. Komisijo in ESZD poziva, naj v enem letu predložita poročilo o napredku pri uresničevanju povezave med humanitarnim delovanjem in razvojem, vključno z dejavnostmi z državami članicami. Zagotoviti je treba ustrezne povezave z obstoječimi in podobnimi mehanizmi poročanja.